

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: Y. G. B., narozený dne X,
státní příslušnost: Etiopská federativní demokratická republika,
toho času neznámého pobytu

proti

žalované: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská
2/2, 130 51 Praha 3 – Žižkov,

v řízení o žalobě ze dne 31. 7. 2023 proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 7. 2023, č. j.
CPR-25599-5/ČJ-2023-930311-T221,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 13. 7. 2023, č. j. CPR-25599-5/ČJ-2023-930311-T221 bylo rozhodnuto podle § 129a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. tak, že se žádosti žalobce o propuštění ze zařízení nevyhovuje a cizinec se nepropouští. Žalobce ji odůvodnil mj. tím, že v ČR žije takřka

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nepřetržitě již od roku 1989, vytvořil si zde velmi silné sociální, kulturní a ekonomické vazby, na rozdíl od rodné Etiopie, k níž již žádné vazby nemá. Výborně ovládá český jazyk, jeho partnerkou je česká občanka M. R., s níž žije ve společné domácnosti, z jejich vztahu se narodila dvojčata, jimž je 12 let, žalobce k nim má soudně stanovenou vyživovací povinnost, již řádně a i nad její rámec plní. Dcery jsou výživou odkázány výhradně na něj s ohledem na nepříznivý zdravotní stav jejich matky, jež je imobilní, její zdravotní stav se stále zhoršuje, v důsledku čehož není schopna o dcery plnohodnotně pečovat sama a zajistit jejich hmotné potřeby, neboť není výdělečně činná a nepobírá ani invalidní důchod. Zajištění žalobce se neblaze projevuje na psychice dětí. Žalobce nesouhlasil se závěrem správního orgánu o tom, že s družkou a dětmi vůbec nesdílí domácnost, poukázal na to, že vykonává veřejně prospěšnou činnost tím, že v rámci výuky angličtiny napsal dcerám učebnice a úryvky z nich pravidelně zveřejňuje na svých facebookových stránkách, kromě toho dobrovolně a bezúplatně poskytuje v zařízení, kde je zajištěn, jazykové lekce češtiny a angličtiny svým spoluzajištěným. Poukázal na to, že hlavním důvodem jeho zajištění byla skutečnost, že se dne 14. 2. 2023 nacházel bez dokladu na území ČR, přestože mu bylo v minulosti uloženo správní vyhoštění se zákazem vstupu na území od 29. 2. 2020 do 28. 2. 2023, avšak rozhodnutí o tomto správním vyhoštění a zákazu vstupu na území nebylo doručeno jemu, ale jeho opatrovníkovi – Organizaci pro pomoc uprchlíkům. Žalobce si není vědom, že by rozhodnutí o správním vyhoštění převzal a měl tudíž možnost se s ním řádně seznámit, neměl proto povědomí o přesné délce trvání zákazu vstupu na území a jeho rozsahu, byl si vědom pouze rámcového obsahu rozhodnutí, který mu neúplně sdělil pracovník uvedené organizace. Žalobce se tak mylně domníval, že zákaz vstupu na území končí k 8. 2. 2023. Dále žalobce uvedl, že je přesvědčen, že nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek, neboť je nekonfliktní, řádně pečuje o své dcery, je nápomocný ostatním lidem, bezproblémově vychází s širokým okolím, má řadu známých a přátel.

2. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že při posuzování žádosti žalobce zkoumal, zda žalobce splňuje podmínky uvedené v § 129a odst. 1 z. č. 326/1999 Sb. a zjistil, že žalobce na území ČR přicestoval dne 12. 2. 2023, aniž by disponoval jakýmkoliv oprávněním k pobytu a cestovním dokladem, a to v době, kdy mu to nebylo umožněno rozhodnutím o správním vyhoštění vydaným OPKPE Praha dne 29. 1. 2020 pod č. j. KRPA-46592-73/ČJ-2017-000022, jež žalobci stanovilo dobu, po níž mu nelze umožnit vstup na území členských států EU po dobu 3 let, tj. do 28. 2. 2023. Žalobce však území neopustil a do 14. 2. 2023, kdy byl zajištěn hlídkou OPKPE Praha, pobýval na území EU neoprávněně. Dne 15. 2. 2023 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., a následně mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění č. j. KRPA-59256/ČJ-2023-0000022-ZSV a dne 14. 2. 2023 byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění. V rámci rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. bylo OPKPE Praha zkoumáno, zda nejsou dány podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování a nebylo shledáno, že by uložení takového zvláštního opatření bylo dostačující, naopak, bylo zhodnoceno, že zajištění žalobce je zcela namístě, což bylo dostatečně odůvodněno. Zároveň správní orgán v souladu s § 129a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. zkoumal, zda trvají důvody, pro které byl žalobce zajištěn či zda jsou splněny podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování.

3. K žádosti o propuštění žalovaný uvedl, že žalobce při výslechu mj. uvedl, že o vyhoštění věděl, ale myslel si, že je vyhoštěn jen z území ČR a správní vyhoštění mu

vypršeno již dne 8. 2. 2023. Vycestoval dva dny poté, co mu bylo vydáno správní vyhoštění, do Řecka a Holandska. K možnosti uložení zvláštního opatření za účelem vycestování z území sdělil, že nemá dostatek finančních prostředků, nemá adresu pobytu na území ČR, bydlí v Praze, nezná přesnou adresu, s nikým nesdílí společnou domácnost, v roce 2017 žádal neúspěšně o azyl. Je svobodný, má dvě děti, jež bydlí u matky. Nepožaduje, aby o jeho zajištění byla informována nějaká osoba v ČR.

4. K tvrzení žalobce, že na území ČR pobývá nepřetržitě od roku 1989, žalovaný uvedl, že tuto skutečnost nepopírá, ale je třeba uvést, že během této doby zde žalobce pobýval opakovaně neoprávněně v rozporu se zákony ČR a v době, kdy zde pobýval oprávněně, se dopouštěl opakovaně přestupkového jednání a trestné činnosti. K žalobcem tvrzeným vytvořeným silným sociálním, kulturním a ekonomickým vazbám žalovaný uvedl, že toto je v rozporu s vyjádřením učiněným v rámci podání vysvětlení, kdy uvedl, že zde žádné společenské a kulturní vazby nemá. K žalobcem tvrzeným rodinným vazbám žalovaný uvedl, že žalobce svoji družku M. R. opakovaně fyzicky napadal, a proto mu byla soudem uložena povinnost zdržet se setkávání s ní, plnění vyživovací povinnosti k dcerám je třeba považovat za naprosto přirozené. Žalovaný odkázal na provedený výslech žalobce, M. R. a pobytovou kontrolu v místě jejího bydliště, na skutečnosti písemně tvrzené M. R., třídním učitelem dcer a blízkými přáteli žalobce a uvedl, z jakých konkrétních důvodů je považuje za účelové a nevěrohodné.

5. K žalobcem tvrzeným veřejným aktivitám týkajícím se výuky anglického jazyka žalovaný uvedl, že nepředstavují veřejný zájem, jenž by svým významem převyšoval veřejný zájem na zachování zákonného pořádku včetně podřízení se rozhodnutím správních orgánů vydanými v souladu s platnými předpisy. Znepokojení žalobce tím, že správní orgány neustále naznačují, že je hrozbou pro veřejný pořádek, upozorňují-li na některé přestupkové jednání, není na místě, neboť správní orgán je oprávněn toto uvést, za situace, kdy u žalobce nejde „jen“ opakované o přestupkové jednání proti občanskému soužití, ale i o trestnou činnost, za niž byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 10. 1. 2016 sp. zn. 4 T 123/2015 odsouzen k podmíněnému odnětí svobody ve výměře 4 měsíců na zkušební dobu 1 roku. Dlouhodobé nerespektování právních předpisů žalobcem je relevantní skutečností, neboť žalobce závažně narušoval veřejný pořádek tím, že páchal přestupky proti občanskému soužití a majetku, spáchal trestný čin nebezpečného vyhrožování a nerespektoval rozhodnutí o uložení správního vyhoštění.

6. Námitka žalobce, že předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění bylo doručeno jeho opatrovníkovi, nikoli jemu samému a nemohl si tudíž být vědom toho, na jakou dobu mu byl zákaz uložen a také že se tento zákaz týkal pobytu na celém území EU, je irelevantní, neboť je především na účastníku řízení, aby si řádně plnil své povinnosti, přičemž nebylo-li mu možné doručovat, a byl mu v řízení ustanoven opatrovník, jemuž bylo doručováno řádně, pak je pouze chybou žalobce jdoucí k jeho tíži, že se o obsah rozhodnutí blíže nezajímal.

7. Pokud žalobce poukazuje na náklady spojené s jeho vyhoštěním, pak je třeba uvést, že se do této situace dostal sám svým nezodpovědným jednáním, kdy vědomě neoprávněným způsobem vstoupil a pobýval na území ČR bez cestovního dokladu a musel

počítat s odpovídající reakcí. Kromě toho se žalobce ve stejné situaci nacházel již v roce 2017, kdy byl ze stejného důvodu zajištěn a umístěn ve stejném zařízení, z čehož se evidentně nepoučil.

8. Žalovaný zkoumal, zda trvají důvody, pro něž byl žalobce zajištěn či zda jsou splněny podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Konstatoval skutečnosti vyplývající z protokolu o výsledku žalobce tedy, že se svévolně neoprávněně pohyboval po jiných státech EU, kde rovněž nelegálně pobýval a pracoval, do svého domovského státu nehodlá dobrovolně vycestovat, chce zůstat v ČR a starat se o své děti, jež byly soudním rozhodnutím svěřeny do péče matky. Na území ČR pobýval v rozporu s vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění č. j. KRPA-7971-52/ČJ-2015-000022, na základě něhož mu nebylo umožněno vstoupit a pobývat na území ČR po dobu jednoho roku. Dne 15. 1. 2020 bylo vydáno nové rozhodnutí č. j. KRPA-46592-73/ČJ-2017-000022 o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 a § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb. s platností na dobu 3 let z území členských států EU, avšak žalobce je opět nerespektoval a území členských států neopustil. Svým jednáním tak opakovaně porušoval právní předpisy ČR, svévolně se neoprávněně pohyboval na území ČR a území členských států EU, neplnil zákonem uložené povinnosti pobývat na území pouze s oprávněním k pobytu nebo vízem, nahlásit změnu pobytu na území ČR, pracovat pouze s příslušným povolením, vycestovat ve lhůtě stanovené v rozhodnutích o správním vyhoštění a svým jednáním jasně deklaruje svoji nevělu plnit zákonem uložené povinnosti a neskýtá tak záruku, že bude plnit povinnosti uložené správním orgánem, což je umocněno i tím, že jeho nezákonné jednání je opakované a pravděpodobnost, že opustí území členských států EU, jak má uloženo v rozhodnutí o správním vyhoštění, se značně snižuje. Žalovaný se proto ztotožňuje se OPKPE Praha, jenž vydal rozhodnutí o zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., jelikož jednání žalobce neumožňuje použití mírnějších donucovacích prostředků a uložení zvláštních opatření za účelem správního vyhoštění dle § 123b zákona č. 326/1999 Sb. z důvodu předchozího jednání žalobce by byla zjevně nedostačující. Důvody, proč nelze užít ustanovení § 123 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. spatřuje žalovaný v předchozím jednání žalobce, kdy absolutně odmítal respektovat a dodržovat zákony ČR, opakovaně je porušoval a ignoroval rozhodnutí správních orgánů. Z protokolu o výsledku žalobce i výsledků lustrace v evidencích MV bylo zjištěno, že žalobce nemá v ČR hlášený trvalý pobyt, přičemž v Praze bydlel u svých přátel a adresu odmítl specifikovat. Z tohoto je zřejmé, žalobce neskýtá žádnou záruku, že bude oznamovat místa pobytů na území a zdržovat se v nich za účelem provedení pobytové kontroly.

9. Žalovaný nemohl přistoupit k uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. ve formě složení peněžních prostředků ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním, neboť ze shromážděného spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že žalobce potřebnými finančními prostředky nedisponuje, není si je schopen obstarat, jejich existenci žádným způsobem nedoložil.

10. Nebylo možno užít ani ustanovení § 123b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. o povinnosti žalobce osobně se hlásit policii ve stanovené době, neboť by byla zjevně neúčelná, neboť ze strany žalobce neexistuje předpoklad, že ji bude dodržovat, neboť sám

neměl snahu správní orgán vyhledat za účelem legalizace pobytu na území ČR, jejíž zákony nectí.

11. Žalovaný připustil, že žalobci mohly v důsledku jeho předchozího pobytu vzniknout silné vazby k ČR, avšak při pobytu zde žalobce prokazatelně neustále a opakovaně porušuje právní předpisy ČR a to nejen na úseku zákona o pobytu cizinců, čímž vzniká důvodná obava, že i po propuštění bude ve svém protiprávním jednání pokračovat a pravděpodobnost jeho spolupráce se správními orgány se jeví jako velmi nejistá. Je zřejmé, že se žalobce nehodlá vrátit do Etiopie, chce zůstat v ČR, nevlastní cestovní doklad ani oprávnění k pobytu, přičemž chce zůstat na území ČR, čímž dává najevo svoji neochotu spolupracovat s příslušnými orgány ČR, lze předpokládat, že bude nadále pokračovat v nerespektování norem ČR i EU, což představuje závažné ohrožení základních zájmů společnosti.

12. Žalovaný uvedl, že o žádosti žalobce o propuštění ze dne 27. 3. 2023 bylo rozhodnuto tak, že se žádosti nevyhovuje a žalobce se nepropouští. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu a rozsudkem zdejšího soudu č. j. 17 A 15/2023-17 ze dne 15. 5. 2023 byla žaloba zamítnuta, přičemž žalovaný má za to, že žalobce neuvedl žádné nové relevantní skutečnosti a nenastaly podstatné změny stavu, jež by podstatně ovlivnily vedené správní řízení, jež svou podstatou navazuje na předchozí řízení ve věci propuštění ukončené pravomocným zamítnutím žaloby.

II.

Žaloba

13. Žalobce uvedl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje za zcela neadekvátní, dostatečně se nezabývá jeho konkrétní situací, předkládá velmi málo relevantních důvodů a vysvětlení, nezjistil úplně a správně skutkový stav. Žalovaný nepostupoval v souladu se zásadou oficiality a materiální pravdy a došel tak k nesprávným a neúplným skutkovým zjištěním, pročez ve věci rozhodl vadně. V napadeném rozhodnutí absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy, jež vedly žalovaného k závěru, že žalobce nebude s příslušným správním orgánem spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří správní rozhodnutí o vyhoštění. Žalovaný měl místo zajištění využít zvláštních opatření za účelem vycestování z území podle § 123b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., jeho využití posoudil nedostatečně a vadně, na základě neúplně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný intenzivně vyzdvihuje zejména předchozí nelegální pobyt žalobce v ČR, ale se skutečnostmi, jež signifikantním způsobem ukazují na to, že žalobce zcela zřejmě nemá v úmyslu nerespektovat orgány ČR a dal to správním orgánům opakovaně na vědomí, se žalovaný dostatečně nevypořádal.

14. Zopakoval, že hlavním důvodem, proč byl zajištěn, byla skutečnost, že se nacházel bez dokladu na území ČR, protože nebyl řádně seznámen s obsahem rozhodnutí o správním vyhoštění, jež bylo doručeno jemu ustanovenému opatrovníkovi, přičemž ze shodného důvodu se domníval, že se zákaz vstupu nevztahuje na celou EU, kde se předtím pohyboval.

15. Žalobce dále namítal, že je zcela v rozporu se zásadou *ne bis in idem*, když je opakovaně při správních řízeních zohledněno, že se v minulosti dopustil přestupku proti občanskému soužití, za něž byl již jednou potrestán a ke svému jednání se v této souvislosti blíže vyjadřuje, stejně tak k rozsahu, v němž plní nad rámec běžného výživného svoji vyživovací povinnost k nezletilým dcerám a projevuje zájem o ně. Žalovaný neučinil vůbec žádné kroky pro zjištění úplného a pravdivého skutkového stavu týkající se potřeby výpomoci žalobce s výchovou a plnohodnotnou péčí o dcery. Ačkoli žalobce ve své žádosti o propuštění nabídl hned celou řadu pádných důvodů, pro něž by mělo být jeho zajištění ukončeno, žalovaný se některými z nich odmítl zabývat, což je v hrubém rozporu se zásadou materiální pravdy a požadavky na odůvodnění rozhodnutí dle §68 odst. 3 správního řádu.

16. Dále žalobce poukázal na to, že jeho veřejně prospěšné aktivity poukazují na značnou nápravu jeho chování, jež může být jednou z garancí toho, že bude respektovat povinnosti uložené případným zvláštním opatřením k jeho vycestování, což však žalovaný zcela ignoroval.

17. S ohledem na uvedené dospěl žalobce k závěru, že žalovaný porušil nejen základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, ale především čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech, jíž je ČR vázána a vydal rozhodnutí, jež je proti nejlepšímu zájmu dítěte ve smyslu Úmluvy o právech dítěte. Žalobce proto považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a navrhl, aby bylo zrušeno, věc byla žalovanému vrácena k novému projednání a žalobě byl přiznán odkladný účinek.

18. Žalobce k žalobě připojil Čestné prohlášení M. R. ze dne 24. 7. 2023 a výpisy z bankovního účtu vedeného ČSOB na jméno M. B. za období od 1. 7. 2022 do 30. 6. 2023.

III.

Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 4. 8. 2023 uvedl, že žalobce v žalobě neuvedl žádné nové skutečnosti a rozvedl pouze ty, s nimiž se žalovaný v rámci správního řízení dostatečně vypořádal. Důvody, jež žalovaného vedly k zamítnutí žádosti o propuštění, jsou jasné, věcné a přesvědčivé. Dle názoru žalovaného je rozhodnutí v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 326/1999 Sb. a zákona č. 500/2004 Sb. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se k celé věci podrobně vyjádřil a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které nebylo žádosti vyhověno. Ve svém postupu a závěrech neshledal pochybení a navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV.

Posouzení věci soudem

20. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.).

21. Soud rozhodl ve věci bez jednání, přestože je původně s ohledem na žádost žalobce nařídil. Následně však soud řízení odvolal s ohledem na to, že žalobce byl přede dnem jednání ze zařízení pro zajištění cizinců propuštěn, aniž se mu dostalo do dispozice

předvolání k jednání a aniž by byla známa adresa, na níž se zdržuje, a na níž by bylo možno jej obeslat. S ohledem na lhůtu, v níž je soud povinen o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince rozhodnout, soud jednání odvolal a o žalobě rozhodl bez jednání za situace, kdy k žalobě připojené důkazy soud neprováděl s ohledem na jejich nadbytečnost, neboť na rozhodnutí o oprávněnosti zajištění nemá za daného skutkového stavu významný vliv to, v jakém rozsahu se žalobce podílí na výchově a výživě svých dětí, navíc z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že žalovaný si je jistého podílu žalobce na výchově i výživě jeho dětí vědom a nezpochybňuje jej.

22. Napadené výroky rozhodnutí správního orgánu soud přezkoumal v mezích žalobních bodů.

V.

Rozhodnutí soudu

23. Žaloba není důvodná.

24. Zajištění žalobce bylo ukončeno přede dnem vydání tohoto rozhodnutí s ohledem na to, že pominuly důvody zajištění. Přesto soud o žalobě rozhodl s ohledem na povinnost soudu v řízení o žalobě pokračovat a rozhodnout, zda bylo omezení osobní svobody žalobce zákonné či nikoliv z důvodu veřejné kontroly nad činností exekutivní moci. V rámci odůvodnění závěru, že žaloba není důvodná, soud konstatuje následující.

25. Skutečnosti uvedené v napadeném rozhodnutí žalovaným odpovídají obsahu správního spisu.

26. Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o tom, že se nevyhovuje jeho žádosti o propuštění ze zajištění a žádal, aby bylo soudem zrušeno. Dále žalobce žádal o přiznání odkladného účinku žalobě, avšak tímto návrhem se soud nezabýval, neboť o žalobě samé rozhodl před uplynutím lhůty pro rozhodnutí o odkladném účinku podle § 73 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.) a rozhodnutí o odkladném účinku by proto již bylo nadbytečné.

27. Podle § 129a odst. 1 zákona o pobytu cizinců: „Cizinec je oprávněn podat policii žádost o propuštění ze zařízení, ve které je povinen uvést veškeré rozhodné skutečnosti, kterých se dovolává a označit důkazy. Policie cizince nevyzývá k odstranění vad žádosti. Policie zkoumá, zda trvají důvody, pro které byl cizinec zajištěn, popřípadě pro které byla doba zajištění prodloužena, nebo zda jsou splněny podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. O žádosti policie rozhodne bez zbytečného odkladu.“

28. Rozhodnutí o žádosti o propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců je rozhodnutím, které navazuje na rozhodnutí o zajištění. Má-li být žaloba úspěšná, je proto třeba, aby žalobce prokázal, že se objevily nové skutečnosti, jež jsou natolik zásadní, že kdyby byly známy již v době vydání rozhodnutí o zajištění žalobce, pak by, právě s ohledem na jejich existenci, k zajištění žalobce nebylo přistoupeno. O tento případ však, jak vyplývá z obsahu napadeného rozhodnutí i z obsahu žaloby, nejde. Za nezměněných skutkových okolností jsou proto důvody pro trvání zajištění žalobce stejně tak jako i pro zamítnutí jeho žádosti o propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců v posuzované věci shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění č. j. KRPA-59256-14/ČJ-2023-

000022-ZSV ze dne 15. 2. 2023, a proto na něj soud v podrobnostech odkazuje. (k tomu viz rozsudek NSS č. j. 7 Azs 8/2014-20 ze dne 20. 3. 2014) Na odůvodnění tohoto rozhodnutí soud odkazuje i v souvislosti se žalobcem namítaným nevyužitím mírnějších zvláštních opatření namísto zajištění, neboť žalovaná v něm komplexně shrnula důvody zajištění a řádně odůvodnila, proč nelze v případě žalobce uložit zvláštní opatření, za situace, kdy za daných okolností nebylo možno vyloučit, že v případě, že by nebylo přistoupeno k zajištění, žalobce by pokračoval v maření rozhodnutí o správním vyhoštění č. j. KRPA-46592-73/ČJ-2017-000022 ze dne 15. 1. 2020, jež se vztahovalo na celé území EU s platností tří let. Soud se proto ztotožňuje s názorem žalovaného, že není bez významu, že žalobce mařil již předcházející rozhodnutí o správním vyhoštění z roku 2016. Policie ČR se v žalobě tvrzenými rodinnými vazbami žalobce zabývala již v rozhodnutí o jeho zajištění a to způsobem, který byl zcela dostatečný, přičemž odkázala mj. jiné i na rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 10 č. j. 50 Nc 34/2012-70 ze dne 16. 9. 2013, jímž byly obě žalobcovy dcery svěřeny do výchovy matky, přičemž žalobci k nim byla stanovena vyživovací povinnost. Rozhodnutí o zajištění se výslovně zmiňuje o sporadickém a nepravidelném kontaktu žalobce s dcerami a je zřejmé, že pokud by zajištění výchovy dětí a vyživovací povinnosti bylo prioritně na žalobci, jak tvrdí, pak by uvedené rozhodnutí v rámci opatrovnického řízení, jímž byly děti svěřeny do výchovy matky, nebylo vydáno. Rozhodnutí o zajištění také předložilo výčet přestupků, které žalobce na území ČR opakovaně páchal a to včetně násilného chování vůči ženám, včetně M. R., což mělo i následek spočívající v žalobcově vyhoštění roku 2016 (rozhodnutí č. j. KRPA-7971-52/ČJ-2015-000022 ze dne 29. 11. 2016).

29. Soud se s ohledem na obsah napadeného rozhodnutí neztotožňuje s názorem žalobce, že v něm absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy žalovaného o tom, že s příslušným orgánem veřejné moci nebude spolupracovat, a to právě s ohledem na pobytovou historii žalobce a s ohledem na ni soud souhlasí i se závěrem žalovaného o neúčelnosti použití zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce. Soud považuje skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, souladné s obsahem spisu a přijaté závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí i jejich odůvodnění soud považuje za souladné se zákonem a řádně, logicky a dostatečně odůvodněné a z tohoto důvodu na ně v podrobnostech odkazuje. Žalovaný ani netvrdí, jak mu žalobce vytýká, že žalobce absolutně odmítá respektování dodržování zákonů ČR, pouze konstatuje, v jakém konkrétním rozsahu a oblasti zákony ČR žalobce v minulosti porušoval.

30. Argumentace žalobce týkající se důvodu porušení rozhodnutí o správním vyhoštění se zákazem vstupu na území ČR a členských států EU je zcela irrelevantní. Žalobce tvrdí, že neměl možnost se s tímto rozhodnutím blíže seznámit, neboť bylo doručeno jeho opatrovníku – Organizaci pro pomoc uprchlíkům a on sice o jeho existenci věděl, ale byl si vědom pouze jeho rámcového obsahu, neboť jím nedisponoval. V té souvislosti je třeba uvést, že za situace, kdy byla žalobci známa existence tohoto rozhodnutí za situace, kdy s pracovníkem opatrovníka, jenž měl rozhodnutí k dispozici, komunikoval, pak mu nic nebránilo, aby požádal o kopii rozhodnutí či se s jeho konkrétním obsahem blíže seznámil a tak předešel svému nezákonnému jednání. Takový postup měl žalobce považovat za nezbytný o to víc i s ohledem na to, že již v minulosti byl zajištěn a bylo vedeno řízení o jeho vyhoštění. Žalobce v té souvislosti opomíjí i důvod, proč byl zastoupen opatrovníkem, a to že mu nebylo možno doručovat, neboť nebyla známa jeho adresa.

31. Pokud žalovaný přihlíží k předchozím přestupkovým jednání žalobce proti občanskému soužití a k jeho trestné činnosti, pak se nejedná, jak se žalobce domnívá, o porušení zásady *ne bis in idem*, neboť žalovaný je povinen přihlédnout ke všem skutečnostem souvisejícím s posouzením důvodů zajištění, tedy i ke skutečnostem sloužícím mj. k posouzení hrozby žalobce pro veřejný pořádek.

32. Pokud žalobce argumentoval veřejným zájmem v souvislosti s jím provozovanými facebookovými stránkami a jím realizovanou výukou jazyků v zařízení pro zajištění cizinců, pak má soud zato, že tyto skutečnosti, byť jsou prospěšné, nepředstavují veřejný zájem, který by svým významem převyšoval veřejný zájem na zachování zákonného pořádku, včetně podřízení se rozhodnutím správních orgánů vydaných v souladu s platnými právními předpisy.

33. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 11. 8. 2023

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně